KÁZÁNÍ **26.3.2023**

1.Čtení: 1 P 1,18-2,3

<u>1.P 2,3-5</u>

…***vždyť jste ‚okusili, že Pán je dobrý'! Přicházejte tedy k němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je ‚vyvolený a vzácný'. I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům…***

Nedávno jsme ve staršovstvu hovořili o tom, která metafora církve z Bible nám přijde přiléhavá a aktuální pro náš sbor. A vícekrát zaznělo – dům Boží, Boží rodina. Tohle je jeden z textů, kde se mluví o církvi a sboru jako o Božím domu.

Bratři a sestry, zkusme se zamyslet a odpovědět na otázku: proč sem přicházíme? Znovu a rádi přicházíme? Do tohoto domu a společenství? … Jsou tu fajn lidi. Přátelská atmosféra. Cítíme se tu přijatí a svobodní. Celkem fajn farář a jeho žena. Slyšíme tu slova pro náš život. Hezky se tu zpívá. Je tu místo pro to, co rád/a dělám a pro mou službu…. Ano… ale víte proč tohle všechno tu je a proč sem proto znovu a rádi přicházíme?

Vždyť jste okusili, že Pán je dobrý… tak to říká apoštol.

Proto je tu tenhle sbor a tenhle dům. Proto ti naši předchůdci tady založili sbor a postavili tenhle dům a utvářeli tady křesťanské společenství, protože taky okusili, že Pán je dobrý. Proto máme kam i my přicházet. A přejeme si – ne víc, je to na nás – aby měli kam přicházet naše děti a ti po nás. Aby taky tady mohli okusit, že Pán je dobrý.

Vždyť jste okusili…, nejen o tom slyšeli, nejen se o tom mluvilo – nějak jste to okusili. Ze slov, které jste potřebovali slyšet. A která nevymyslel jen kazatel sám. U večeře Páně. Při písních a společných modlitbách, které nám šly ze srdce. Při společném sdílení, kde jsme mohli být otevření, osobní, svobodní, různí, a přitom jaksi duchovně propojení. Ale i při spolupráci na konkrétních věcech, v zájmu, aby tento dům a sbor byl živý, otevřený, hezký a přátelský.
Vždyť jsme, bratři a sestry, okusili, že Pán je dobrý.

Přicházejte tedy k němu… Přicházíte tedy k němu…vyvozuje z toho dál apoštol. Slyšíme to jako oznámení, duchovní ujasnění – že když přicházíme sem na bohoslužby (ale i na jiná setkání) – přicházíme k němu. A slyšíme to taky jako duchovní výzvu: přicházejte tedy k němu, když sem přicházíte – na bohoslužby a k dalším setkáním.

Teď nás ale může zarazit, k čemu apoštol Pána Ježíše přirovnává: ***ke kameni živému***? Okusili jste, že Pán je dobrý. A podává se kámen? A ještě k tomu živý?

Tenhle krok, jakoby jinam, nám otvírá nové téma. Nový rozměr našeho společenství, nový náhled na něj. Nejde jen o to okoušení, jak je Pán dobrý. Jde taky o to, že z nás Pán chce tady něco mít. Chce z nás stavět duchovní dům. Proto taky sem přicházíme. Proto se tady setkáváme a spolu se o něco snažíme. A nejen pro sebe.

Jestliže to ale bereme vážně, že se máme stávat živým Božím domem, potřebujeme se zas a znovu sejit u toho základního kamene. Líp – na tom základním kameni, kterým je Pán Ježíš. Jen na něm můžeme ten duchovní Boží dům z nás a spolu stavět.

A když sem přicházíme k němu, tak je jasné, že nepřicházíme k nějakému mrtvému kameni. Nepřicházíme k nějakému monolitu z minulosti ani k neživé tradici. On je přece živý!

Blížíme se k Velikonocům, abychom znovu slyšeli a okusili, že a jak je Pán dobrý. Co to obnáší a co to Ježíše stálo. Apoštol nám to připomíná: *Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života,* která je ve světě jakoby dědičná, *nebyli vykoupeni ničím pomíjivým, nýbrž převzácnou krví Kristovou.* A když nás přivádí k Ježíši, kameni živému, hned říká, že ***od lidí byl odmítnut, ale před Bohem je vyvolený a vzácný***. Jestli apoštol říká „od lidí" byl zavržen, pak slyším, že i já a my jsme přidali svůj dílek k jeho odmítnutí. ***Ale před Bohem je vyvolený a vzácný***. To pak ale znamená, že i kvůli mně a tobě, kvůli nám. Kvůli nepochopitelně lásky plné změně Božího pohledu na nás. Že z nás, kteří jsme přidali svůj kamínek ke Kristovu odmítnutí, chce mít živé kameny svého duchovního domu.

Takže s tímhle vděčným údivem tady slyšíme: ***I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům…***

Tohle je, bratři a sestry, hodně zvláštní spojení. Protože tady jde o to, že máme být my osobně a spolu aktivně živým stavebním materiálem, jenže ve stavbě Boží! To je klíčové k porozumění: že tady jde o stavění a růst duchovního domu. Dokonce nového, živého Božího chrámu! U toho se musíme ještě na chviličku zastavit.

Když apoštol mluví o kameni živém, který od lidí byl zavržen, ale před Bohem je vyvolený a vzácný, odkazuje do Starého zákona. Chce říct, že Ježíš uskutečňuje to, co jsme zpívali v první písni ze Ž 118. *Kámen, jejž zavrhli stavitelé, stal se kamenem úhelným*. Ano, tady jde o chrám. O základní a úhelný kámen nového chrámu Hospodinova. Ale už ne o novou kamennou stavbu v Jeruzalémě, třeba sebekrásnější. Ukřižovaný a vzkříšený Ježíš se stal z Boží vůle základním kamenem nového chrámu – živého, duchovního. Tak je Ježíš ten kámen živý. A do tohoto živého, duchovního chrámu nás Bůh díky Ježíši zapojil. V něm máme i my být živými kameny.

Takový chatrný materiál, viďte! Ale stojí o něj a staví s ním Bůh sám!

K té naší chatrnosti patří naše výmluvy. A taky skepse. Ustupování od naděje. Od té živé naděje. Od několika kolegů jsem tohle v posledních dnech slyšel. Jak se i mezi faráři šíří tahle skepse v pohledu na sbory, na svou službu, na evangelickou církev. Jak to elegantně postupně zabalit. Zazimovat na neurčito. Dalo by se říct. Proti téhle skepsi a ústupovosti působí dnes tohle evangelium.

Takže není čas na naše výmluvy. Ani na skepsi a ustupování. Je čas – možná rozhodující a nejvyšší čas – abychom i my byli živými kameny, z nichž Bůh s námi staví svůj živý dům. Duchovní chrám i domácnost víry, lásky a naděje. Dům rodiny Božích dětí, který bude domovem všem lidem.

A protože je to jeho stavba, jeho dílo s námi, nemusí nás čekat zánik, ale růst.

Co konkrétně to obnáší – že se mu dáme k dispozici jako živé kameny pro jeho živý dům – o tom přemýšlejme a spolu mluvme – třeba už za chvíli při výročním shromáždění – za to se taky modleme.

A teď, ve chvíli ticha, která bude následovat – si po tom, co jsme slyšeli - zkusme představit, jak můžeme vidět náš sbor za 6 i více let.

Tichá chvíle

Modleme se:
Pane Ježíši,

chválíme tě a oslavujeme – a skrze tebe Boha našeho Otce – že jsi nám dnes dal znovu slyšet i okusit, že jsi živý. Živý základ pro svou církev i tento sbor. I pro náš život. Pro vždycky živou naději. Pro církev, všechny lidi i celé stvoření. Divíme se a děkujeme, že s námi chatrnými počítáš jako s živým materiálem v duchovním chrámu, který i tady, Bože, stavíš.

S lítostí vyznáváme, že jsme i my – osobně i spolu – přidali svůj kamínek hříchu, nevěrnosti, pokrytectví i skepse – k tvému odmítnutí lidmi. A duchovnímu domu a chrámu, který z nás tady Bůh chce mít, jsme dost dlužni. Prosíme tě: ***Pane, smiluj se nad námi.***

Slova milosti:
Patříme k těm, kteří ***byli předem vyhlédnuti od Boha Otce a posvěceni Duchem, aby se poslušně odevzdali Ježíši Kristu a byli očištěni pokropením jeho krví: milost vám a pokoj v hojnosti.*** Amen.

P: 763,1-4 Všech věků mocný Králi